

Sygn. akt II UK 583/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku L. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej po zmarłym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
z dnia 19 sierpnia 2013 r., sygn. akt VII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z 19 sierpnia 2013 r. oddalił apelację skarżącej L. M. od wyroku Sądu Rejonowego w Ś. z 19 kwietnia 2013 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji pozwanego odmawiającej jej jednorazowego odszkodowania wobec ustalenia, że śmierć męża nie pozostawała w związku z chorobą zawodową. Mąż skarżącej F. M. miał pylicę płuc, jednak ustalenia w sprawie, w tym na podstawie opinii biegłego pulmonologa, wykluczyły związek śmierci z chorobą zawodową.

W skardze kasacyjnej wskazano na „istotne zagadnienia prawne sformułowane w pytaniach: 1. Czy Sąd orzekający w sprawie może przyjąć, w granicach art. 233 § 1 k.p.c., za decydujące kryterium oceny opinii biegłego stwierdzające: „kompetencje biegłego specjalisty pulmonologa były zarówno

niepodważalne, jak i wystarczające”, gdyż „jego wieloletnie doświadczenia orzecznicze znane jest sądowi z urzędu”, czyli zastosować art. 228 § 2 k.p.c.? 2. Czy można uznać za „kategorię prawną” stopień „90% uszczerbku na zdrowiu” spowodowany chorobą zawodową (pylica węglowa płuc), jak to uznał Sąd Odwoławczy, która „nie przekłada się bezpośrednio na stan zdrowia lub też ustalenie przyczyny zgonu”? Wnioskodawczyni w uzasadnieniu skargi (*in fine*) podała też, że „wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy (art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c.), gdyż zaskarżony wyrok Sądu odwoławczego wydany został z istotnym dla wyniku sprawy naruszeniem wskazanych w skardze przepisów procedury cywilnej oraz prawa materialnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Nie można stwierdzić istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pytania, które zostały postawione, odwołują się w istocie do indywidualnej sprawy skarżącej, a ściślej do biegłego i jego opinii. Nie składają się na istotne zagadnienie prawne, gdyż przedmiotem jego zainteresowania jest problem o znaczeniu uniwersalnym, o istotnym znaczeniu dla dziedziny lub systemu prawa, opracowany ma podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to wpierw sam wnioskujący może stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Takiej rangi problemu nie ma we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Pytania dotyczą art. 233 § 1 i art. 228 § 2 k.p.c., co nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa, w tym przypadku procesowego, w konkretnej sprawie. Ocenę tę potwierdza drugie pytanie, gdyż chodzi o kwestię faktyczną, czyli czy znaczny (90%) uszczerbek na zdrowiu wynikający z choroby zawodowej przekłada się na przyczynę zgonu. Istotne zagadnienie prawne nie może być zredukowane do pytania o kwestię faktyczną, które przy tym ściśle łączy się ze sprawą skarżącej. Uszczerbek na zdrowiu wywołany chorobą zawodową to kwestia faktyczna, podlegająca ustaleniu, tak samo jak przyczyna zgonu. Wykracza to poza

potrzebę argumentacji, gdyż uzasadnione i wystarczające jest stwierdzenie, że wniosek nie przedstawił istotnego zagadnienia prawnego.

Skarżąca (*in fine* skargi) zdaje się odwoływać do innej podstawy przedsądu i być może miała na myśli podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., lecz błędnie wpisała „art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c.”, jednak dalej nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest „oczywiście uzasadniona”. Taki podstawowy mankament nie pozwala więc stwierdzić podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zwłaszcza, że krótka treść wniosku (wyżej *in extenso*) odwołuje się do naruszenia wskazanych w skardze przepisów procedury cywilnej oraz prawa materialnego. Nie jest to prawidłowe, gdyż podstawy przedsądu są odrębne od podstaw kasacyjnych, co dotyczy również szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oznacza to, że podstawy kasacyjne ani ich uzasadnienie nie zastępują podstawy przedsądu (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., art. 398⁴ § 2 k.p.c., art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O ile zasadne podstawy kasacyjne prowadzą do uwzględnienia skargi (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w przesłance przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., chodzi aż o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, czyli o samodzielne (odrębne od podstaw kasacyjnych) wykazanie naruszenia prawa materialnego lub procesowego, które bez wątpliwości prowadzi do wniosku, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Skargę wnosi się wszak od prawomocnego wyroku. Innymi słowy wadliwe jest odwołanie się do podstaw kasacyjnych, gdyż te nie zastępują podstawy przedsądu i nie podlegają rozpoznaniu na etapie przedsądu, lecz dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponadto w ocenie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiązą ustalenia stanu faktycznego na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skoro ustalono, że choroba zawodowa nie była przyczyną śmierci, to nie można stwierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]